

og hvilke andre Statsdele, der kunne komme i Betragtning, anvendes til de Udgifter, som vi have voteret, saavel som for den Godtgjorelse eller den forholdsmæssige Andeel, som derfor skal tilkomme den danske Statskasse. Jeg troer med disse Bemærkninger ikke at behøve videre at opholde mig ved det foreliggende Uendringsforslag, som jeg vedvarende maa fraraade det ærede Thing at gaae ind paa.

Beskyldning: Naar den meget ærede Finantsminister har yttret det Haab, at det ikke skulde lykkes mig at forlede den ærede Forsamling til at afgjøre dette saa vigtige Spørgsmaal under Finantsloven, skal jeg ikke videre opholde mig ved dette Udtryk. Jeg troer ikke, at det paa nogen Maade kan siges, naar jeg derfor har fremsat mine Grunde, at en saadan Tanke kan være opstaaet hos mig. Men naar den meget ærede Finantsminister har udhævet, at det ikke gik an under Finantsloven at faae et vigtigt constitutionelt Spørgsmaal afgjort, et saa vigtigt, som dette er, skal jeg dog henlede Opmærksomheden paa, at jeg ingenlunde kan indsee, hvorledes det skulde være muligt for den ærede Forsamling at komme til at tage en Beslutning, hvorved dette Spørgsmaals Afgjorelse involveres i Finantsloven, uden at denne Discussion faldt under selve Finantsloven. Dersom der var en forudgaaende Forhandling, dersom det Forslag var bleyet stillet af den meget ærede Finantsminister, at Sagen skulde udsættes, indtil dette Spørgsmaal kunde blive debatteret og afgjort, ja, saa vilde Forholdet være et ganske andet. Men det forekommer mig klart, at man ikke kan afvise Spørgsmalets Afgjorelse under Finantsloven, fordi det indbefatter et Spørgsmaal, som er i høieste Grad vigtigt med Hensyn til den hele constitutionelle Betragtning af Forholdet. Naar den meget ærede Finantsminister har yttret, at Rigsdagen ikke kan være berettiget til at bevilge Udgifter for andre Landsdele, for Holsteen, Lauenborg og Slesvig, saa har det ikke været mig muligt at bringe denne Sætning i Harmonie med selve Finantsloven; thi det fremgaaer af samme, at Udgifterne angaae ikke blot det egentlige Danmark. Dersom man vil tage det fremlagte Budget for Militairetaterne for sig, vil man finde det paa

flere Steder udtrykkeligt udtalt, at disse Udgifter ikke angaae Holsteen alene, men ogsaa Slesvig og Danmark, hvilket er meget tydeligt fremhævet paa flere Steder; jeg troer ikke, det er nødvendigt, at jeg opholder den ærede Forsamling ved at oplæse selve Ordene. Naar nu dette er Tilfældet, skjøner jeg ikke rettere, end at det er det ærede Ministerium, som har henvendt sig til Rigsdagen for at faae de Penge bevilgede, som skulde anvendes for de andre Provindsfer. Det er altsaa ikke Rigsdagen, der har tiltaget sig noget Hverv; det er et Spørgsmaal, der er forelagt Rigsdagen til Afgjorelse, og som den maa give Svar paa. Det kan altsaa i mine Tanker aldeles ikke siges, at det ligger udenfor Rigsdagen; thi det er ikke Rigsdagen, der har havt noget Valg i saa Henseende. Den ærede Ordfører har i Realiteten været enig med mig, idet han meget bestemt har udhævet, at den danske Rigsdag har en uimodsigelig Ret til at fordre Regnskab aflagt for disse Udgifter, som bevilges i Finantsloven. Derved er det, saavidt jeg skjøner, indrømmet, at min Opfattelse af Spørgsmaalet ikke kan være urigtig. Forskjellen mellem den ærede Ordfører og mig er kun den, at den ærede Ordfører anseer det for rigtigst at udsætte at ytre sig eller paa nogen Maade at give sin Mening tilkjende om, hvilke Regler der kunde blive at anvende med Hensyn til Udgifternes Anvendelse paa de forskellige Poster i Finantsloven, medens jeg derimod anseer det for rigtigst og hensigtsmæssigt, at Forsamlingen udtaler sig, inden Udgifterne finde Sted. Det forekommer mig, at det er den Fremgangsmaade, som er den rigtigste, at, naar der skal paahvile et Ansvar, man da udtaler sig om, hvorledes man opfatter dette Ansvar. Man maa ogsaa endnu lægge Mærke til, at de Udgifter, vi bevilge, falde paa den Deel af H. S. Majestæts Undersaatter, som boe i Kongeriget; det er vore Bølgere's Penge, vi votere; det er ved Hjælp af deres Penge, at Udgifterne skulde afholdes, og det er altsaa som Følge deraf, at vi dog vel bør overveie noget næiere, hvorledes vi betragte Forholdet, hvilket Ansvar vi antage, der paahviler Ministeriet med Hensyn til de Penge, som skulde udredes af H. S. Majestæts